

ἀβγουλλομμάτης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβγουλλαμμάτης Κρήτ. ἀβγονλλόμματος Λινκ. (Λιβύσσ.) Οὐδ. ἀβγονλλ-λαμμάτικο Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβγούλλα καὶ μάτι.

Ὁ ἔχων μεγάλους καὶ ὤσειδεις ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἀνθρώ-
που ἔνθ' ἄν.: Παιδί ἀβγουλλαμμάτικο Κρήτ. Συνών. ἀβγομ-
μάτης.

ἀβγουλλωμένος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀβγορλλώτω.

Ὁ ἔχων πολλὰ ψά, ὁ συχνὰ ἄρα γεννῶν, ἐπὶ τῆς ὀρνι-
θος: Ἡ ὄρθα εἶν' ἀβγουλλωμένη.

ἀβγουλλωτός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβγουλλωτός Μακεδ.
Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβγούλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωτός.

Ὁ ἔχων σχῆμα ὤσειδης: Ἀβγουλλωντὰ σταφύλια (εἶδος
σταφυλῆς μετὰ μεγάλων ὤσειδων ραγῶν). Συνών. ἀβγουλ-
λάτος 1, ἀβγωτός 1.

ἀβγούνι τό, Πόντ. (Σινώπ.) ἀβγόφι Καπ. (Ἀραβάν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ὁχετός ἀκαθάρτων ὑγρῶν.

ἀβγούτσικο τό, Σῦρ. κ. ἄ. ἀβγούτσικον Β. Εὐβ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀβγό.

Μικρὸν ψόν, συνήθως δὲ πτηνοῦ ἔνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Καί' ἔς τὰ κίτρινα λ'βαδάκια
ἦταν κίτρινα κλαράκια
κ' ἦταν κίτρινα πορλάκια
κ' εἶχαν κίτρινες φονλίτσες
κ' εἶχαν κίτρινα ἀβγούτσικα

Β. Εὐβ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγορδάκι.

ἀβγοφάγος ὁ, Πελοπ. (Οἶν. κ. ἄ.) ἀβγοφάς Σύμ.
Χίος κ. ἄ. ἀβκοφάς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβγό καὶ τοῦ -φάγος, ὁ ἔκ τοῦ ἔφαγα,
ἀορ. τοῦ ρ. τρώγω. Πβ. τὸ ἀρχ. σνκοφάγος κλπ. Πβ.
καὶ τὸ μεταγν. ὠσφαγῶ. Τὸ ἀβγοφάς ἐγεννήθη κατ'
ἀποβολὴν τοῦ γ καὶ συναλοιφήν τοῦ ἀο εἰς ἄ.

1) Ὁ ἀγαπῶν, ὁ τρώγων ὑπερβολικῶς τὰ ψά Πελοπ.
(Οἶν. κ. ἄ.) Χίος κ. ἄ. Συνών. ἀβγολόγος 3, ἀβγονλλᾶς 2.
Πληθ. ἀβκοφάες, οὕτω καλοῦνται σκωπτικῶς οἱ κάτοικοι
τοῦ χωρίου Ἀλάμπρας ὡς τρώγοντες ὑπερβολικῶς ψά
Κύπρ. 2) Νοσηρὰ κατάστασις τῶν ὀρνίθων, ἔνεκα
τῆς ὁποίας αὐταὶ δὲν γεννοῦν Σύμ. Χίος κ. ἄ.: Ἐχει
ἀβγοφά ἡ κόττα καὶ δὲ γεννᾷ Χίος. Πβ. ἀδεροφάγος (δε' ὁ
ἰδ. ἀδεροφάγος).

ἀβγοφέττα ἡ, Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβγό καὶ φέττα.

1) Φέττα, ἡτοι ἀπόκομμα ψοῦ βρασμένου μέχρι τελείας
πήξεως. Συνών. ἀβγοφιλέττα. 2) Ἀπόκομμα
ἄρτου, τὸ ὁποῖον βαπτόμενον εἰς ψὸν χτυπητὸν τηγανί-
ζεται διὰ βουτύρου.

ἀβγοφιλέττα ἡ, Προπ. (Πάνορμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβγό καὶ φιλέττο μεταπλασθὲν κατα-
ληκτικῶς κατὰ τὸ συνών. ἀβγοφέττα ἡ τὸ ἀπλοῦν
φέττα.

Ἀπόκομμα ψοῦ βρασμένου μέχρι τελείας πήξεως.
Συνών. ἀβγοφέττα 1.

ἀβγόφλοιον τό, Κάρπ. ἀβγόφλοιον Κάρπ. Σύμ.
ἀβγόφνλ-λοιον Σύμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβγό καὶ φλοῖος. Τὸ ἀβγόφνλ-λοιον
κατ' ἀναλογ. ἐπίδρασιν τοῦ συνών. ἀβγόφνλλο ἡ τοῦ
ἀπλοῦ οὐσ. φνλλο.

Ὁ φλοῖος τοῦ ψοῦ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγόκουππα.

ἀβγόφλουδα ἡ, Πελοπ. (Λακων. Λάστ. Μάν. Οἶν.
Ὀλυμπ.) κ. ἄ. βγόφλουδα Κῶς ἀβγόφλοιδα Ἀθῆν.
Πελοπ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβγό καὶ φλούδα.

Τὸ κέλυφος τοῦ ψοῦ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγόκουππα.

ἀβγοφυλλίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀβγοφνλ-λίδα Ρόδ. ἀβγο-
φνλίδιδα Ρόδ. ἀβγοφνλνλίδιδα Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβγό καὶ *φνλλίδιδα.

Τὸ κέλυφος τοῦ ψοῦ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγόκουππα.

ἀβγόφυλλο τό, Κρήτ. Πελοπ. κ. ἄ. ἀβγόφ'λλο Μύκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβγό καὶ φνλλο.

1) Τὸ φύλλον, ἡτοι τὸ κέλυφος τοῦ ψοῦ Κρήτ. Πελοπ.
κ. ἄ.: Φρ. Ἐσπασε σὰν ἀβγόφυλλο (ἐπὶ πράγματι εὐθραύ-
στου) Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγόκουππα. 2) Ἐν
τῇ οἰκιακῇ ζαχαροπλαστικῇ φύλλον ζύμης, ἡ ὁποία ζυμώ-
νεται μετὰ ψῶν Μύκ.

ἀβγοχυλόπιπτες οἱ, Ἀθῆν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀβγό καὶ χυλόπιπτα.

Εἶδος ζυμαρικοῦ εἰς λεπτὰ φύλλα ζυμωμένα μετὰ
ψῶν. Πβ. χυλόπιπτες.

ἀβγῶνας ὁ, Κεφαλλ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβγό καὶ τῆς περιεκτ. καταλ. -ῶνας.

1) Τὸ μέρος, ὅπου γεννοῦν αἱ ὀρνίθες, ἡ φωλεὰ
Κεφαλλ.: Πάμε ἔς τὸν ἀβγῶνα τὰ βοῦμε ἀβγά. Συνών.
ἀβγοθήκη 3. 2) Πλήθος ψῶν Παξ.: Δὲν ἤξεραμον
ποῦ γεννᾷ ἡ κόττα, ἐπ' ἡμῶν τσαρκαλείοντας καὶ βρήκαμον
ἔς τὸ κοῦφαλο ἀβγῶνα (τσαρκαλείων = ἀναζητῶ, ἐρευνῶ.
κοῦφαλο = ἡ εἰς τὸν κορμὸν τῶν γηραιῶν δένδρων σχημα-
τιζομένη κοιλότης).

ἀβγώνω Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κυκλ. Λευκ. κ. ἄ.
βγώνω-τω Σύμ. Παθ. μετοχ. ἀβγωμένος σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβγό.

1) Μετβ. ἀρτύω φαγητὸν με ἀβγολέμονο (ἰδ. λ.) Ζάκ.
Κυκλ.: Ἀβγώνω τῇ σούπῃ Ζάκ. Κυκλ. Συνών. ἀβγο-
κόβω. 2) Ἀμτβ. ἀποκτῶ πολλὰ ψά εἰς τὴν ψοθήκη
μου, πληροῦμαι ψῶν, ἐπὶ ὀρνίθων, ἰχθύων κττ. Ζάκ. Κεφαλλ.
Κρήτ. Ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης συνήθως ἡ μετοχ.: Ψάρι ἀβγω-
μένο. Ἀχινὸς ἀβγωμένος. Κόττα-ρέγγα ἀβγωμένη σύννηθ.
Ἀβγῶσαν οἱ πουλλακίδες καὶ τώρα θά' γῶμε πολλὰ ἀβγά

